

ΝΑ και το κομμάτι από τη διαθέκη του «Εθνικού εύρηγέτη» και «πολέμιου της ρουτίνας» Σεβαστόπουλου που βάλθηκε, πεθαίνοντας, ν'αναστήσει τις εύκτικές 'και τ' απαρύμματα.

«Καταλείπω εις το Πανεπιστήμιον 30 χιλ. φράγκα. Ο τόκος του ποσού τούτου θα χρησιμεύση ως βραβείον διαγωνίσματος άπαξ του έτους τελουμένου αποκλειστικώς μεταξύ των μαθητών πάσης κοινωνικής τάξεως. Το διαγώνισμα τούτο σκοπόν έχει την μόρφωσιν της σημερινής ελληνικής γλώσσας και την κατά το έρικτον προσέγγισιν προς το ύψος ύψος των άρχαίων λαμπρών συγγραφέων μας, διά το σύντομον και εύκρινες, διά της χρήσεως άπαρεμφάτων, εύκτικώς έγκλίσεως και του μέλλοντος χρόνου».

«Ο «πολέμιος» της ρουτίνας ξεχασε τους ύπερσυντελιούς. Σά να λέμε, τους αποκλήρωσε. Γιατί αυτό το άδικο;

ΚΑΙΝΟΥΡΙΟ βιβλίο του Περικλή Γιαννόπουλου βγαίνει σε λίγες μέρες, «Έκκλησις προς το Πανελλήνιον κοινόνα, καθώς το λέει, βιβλίο πολυμικρότατο κ' επαναστατικότατο και στη γλώσσα και στις ιδέες. Μπορεί να μας βρίζει και στο καινούριο βιβλίο του ο Γιαννόπουλος, καθώς μας έβριζε και στο πρώτο, μ' αυτό δε μας μπερδεύει, αφού είδαμε τα δυο πρώτα τυπογραφικά φύλλα, να μολογήσουμε πως το βιβλίο του έχει πολλές και πικρότατες αλήθειες.

Σ' ένα μέρος δίνει τον ακόλουθο έρσισμό: «Η μόνη διαφορά που ύπάρχει μεταξύ Τούρκου και Καλόγαρου, είναι μόνον ότι ο ένας φορεί μαύρο κι ο άλλος κόκκινο φέσι». Κι άλλου πάλι, βουρδουλίζοντας άλόγητα την ψευτιά μας, φωνάζει:

«ΕΛΛΗΝΑΒΕΣ Μπακαλευμένοι παντού της Γης, αν »δεν ξαναβρεθείτε γλήγορα σε άνάλογον ύψηλή με »τη Βυζαντινή Θεία: ΕΙΣΘΕ ΧΑΜΕΝΟΙ.

»Δεν είνε στο χέρι Σας να εκλέξετε τίποτα. Ή θα εί- »σθε εις την πρώτη Γραμμή του Πολιτισμού, μεταξύ των »Πρώτων Πρωταγωνιστών ή στον ΠΑΤΟ της Οικουμέ- »νης κ' ο κάθε Βούλγαρος θα καθύλακίζει τον Έλληνα »για να κάμη το όρσμο του, σά γυδουράκι για περίπατο.

»Μή μουχρίζετε. Διά να Σωθείτε πρέπει να ταπει- »νωθείτε μόνο: Σας, να απογυμνωθείτε μόνοι Σας από όλες »στις Ψευτιές και τα Φούμαρα και να ιδείτε αληθινά και »κατάβαθα τα τρισελευνά Σας ΧΑΛΙΑ και την ΚΑ- »ΤΑΝΤΙΑ της Φυλής.

»Από της Ιτώσεως της Ηόλεως, Μοιρολογάτε Έθνη- »κώς και κάνετε τις δουλίτσες Σας περίφημα Άτομικώς. »Από δε της Έλευθερώσεως της Έλλαδούλας, έφορτώσα- »τε τα πάντα στο Χάρτινο αυτό Κοκοράκι και πάλι κά- »νετε τις δουλίτσες Σας. Δι'αληθή: και πάλι και μόνο »ΜΠΑΚΑΛΕΥΕΣΘΕ.

»Μισήστε, μισήστε (φωνάζει σ' άλλη σελίδα) τους »άνθρώπους που θα βελήσουν να σ' ανοίξουν τα μάτια, »άλλά γίνετε σεις ΑΝΘΡΩΠΟΙ!

Το βιβλίο του Γιαννόπουλου έχει άρκετά πράματα μέσα

για να θυμώσουν οι Ρωμιοί. Μά οι Ρωμιοί δε θυμώνουν. Κι αυτό είναι το άπελπιστικώτερο.

ΕΠΙΤΕΛΟΥΣ θα γίνει σιδηρόδρομος στη Σπάρτη, που δε θα γινότανε ποτέ αν οι Σπαρτιάτες δε σηκωνόντουσαν όλοι στο ποδάρι και δε δηλώνανε ρητά: Ή σιδηρόδρομο ή επανάσταση—και θα γίνει, φαιίνεται, δικαστικό μέγαρο της προκοπής στην Άθήνα, που δε θα γινότανε ποτέ αν οι δικηγόροι δεν άπεργούσανε.

Έκει, βλέπετε, φτάσανε πιά τα πράματα. Για ό,τι μας χρειάζεται, δυο μέσα έχουμε: την Άπεργία και την Έπανάστασιν. Έμεις δε φταίμε γι' αυτό: οι άρμόδιοι με την ά- διαφορία τους μας τα διδάξαν κι ως τα χαμαρώνουν τώρα.

ΣΥΧΡΟΝΑ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΙΣΤΡΙΩΤΗ

Με γλώσσα κλασικώτατη μάς είπες πάλι τώρα πως σέρνουμε προγονικά της λεβεντιάς τη ράτσα. Όμως τη γνώμη ήλλαξες αυτή την ίδιαν ώρα, ή λίγο στοχαζόσουνα την εδική σου φάτσα.

ΤΟΥ ΧΑΤΖΙΔΑΚΗ

Τη σόλοικη ύποταχτική που σούβρηκεν ο Πάλλης στο ράφι του γραφείου σου τούρσι να τήνε βάλγης, και σά συγγράρεις, ή σοφέ, τα γλωσσικά σου ψήματα ρίγνε της λίγα βλέμματτα.

ΤΟΥ ΓΑΡΔΙΚΑ

Το άστρο σου το τρομερό για του Φωκά το γράμμα, κατάφερε και φανερά να δείξη ένα πράμα, Στα τόσα ξεκαρδιστικά στα νόστιμα τα τόσα πιά σε χυδαίο στην ψυχή, απ' όσο αυτόν στη γλώσσα.

ΤΟΥ ΦΑΡΑΝΤΑΤΟΥ

Έσθ κατακεραυνώσας τους δημοτικιστάδες λέγοντας λόγια φοβερά προς τις Άρσακιάδες. Και τόσο σε πιστέψανε που πήραν τη βλακεία σου και σου την κλασεικέψανε.

P. Γκ.

ΒΟΑΤΑΙΟΥ

Ο ΜΙΚΡΟΜΕΓΑΣ

Φιλοσοφική ιστορία

ΚΕΦ. Α΄.

Ταξίδι ενός κατοίκου του κόσμου του Σειρίου στον πλανήτη Κρόνο.

Σ' έναν από τους πλανήτες που γυρίζουν γύρω στο Σειριο είτανε ένας νέος πολύ καθώς πρέπει, που είχα την τιμή να τον γνωρίσω τελευταία, που έπε-

σκέφτηκε τη μερμηγκοφωλιά μας. Τόνομά του είτανε Μικρομέγας, όνομα που ταιριάζει πολύ σε όλους τους μεγάλους. Το άνάστημά του όχτώ λεύγες, έννοω δηλαδή είκοσιτέσσερεις χιλιάδες γεωμετρικά βήματα από πέντε ποδάρια το καθένα.

Μερικοί μαθηματικοί, άνθρωποι πάντα χρήσιμοι στο κοινό, θα πάρουν άμέσως την πέννα και θα βρουν ότι, αφού ο κύριος Μικρομέγας, κάτοικος της χώρας του Σειρίου, είτανε απ' το κεφάλι ως τα ποδάρια είκοσιτέσσερεις χιλιάδες βήματα, που κάνουν είκατόν είκοσι χιλιάδες βασιλικά ποδάρια, και αφού έμεις οι πολίτες της Γης είμαστε μόνο πέντε ποδάρια και ή σφαίρα μας έχει ένιά χιλιάδες λεύγες περιφέρεια, θα βρουνε λοιπόν, ότι πρέπει χωρίς άλλο ή σφαίρα που τον έγέννησε να έχη σωστά είκοσιένα εκατομύρια εί- ξακόσες χιλιάδες φορές, μεγαλήτερη περιφέρεια από τη μικρή μας Γη. Πράμα πολύ άπλό και πολύ συνειδημένο στη φύση. Τα κράτη μερικών κυριάρχων της Γερμανίας ή της Ίταλίας, που μπορεί κανείς σε μισή ώρα να κάμη το γύρο τους, άμα τα συγκρίνου- με με την αυτοκρατορία της Τσερκίας, της Ρωσίας ή της Κίνας, μας δίνουν μίαν αδύνατη εικόνα των μεγάλων διαφορών που βρίσκουμε στα πράματα της φύσης.

Και αφού το άνάστημα της Έξοχότητάς του εί- ναι όπως είπα, όλοι οι γλύφτες και οι ζωγράφοι μας θα παραδεχτούν, ότι ή μέση του πρέπει να έχη γύ- ρο πενήντα χιλιάδες βασιλικά ποδάρια: ένκι: μιά καλή άναλογία.

Όσο για το μυαλό του, ένκι: ένα απ' τα πιο καλλιεργημένα που έχουμε. Είρει πολλά πράματα, μερικά τάχει: εύρει μόνος του. Δεν είτανε άκόμη δια- κόσιων πενήντα χρόνων, σπούδαζε, όπως ένκι ή συ- νήθεια, στο Λύκειο των Γεζουιτών του πλανήτη του, όταν ήυρε με το μυαλό του περισσότερα από πενήν- τα θεωρήματα του Έυκλείδη. Δεκαοχτώ περισσότερα από το Βλάσιο Πασκάλ, ο όποιος αφού ήυρε τριαν- ταδύο παίζοντας, καθώς λέει ή άδερφή του, έγινε ύστερα μέτριος μαθηματικός και πιο μέτριος μετα- φυσικός. Άπάνω στη τετρακόσια πενήντα του χρό- νια, καθώς τέλιωνε την παιδική ηλικία, άνάταμε κά- τι μικρά έντυμα που δεν έχουν είκατό ποδάρια διά- μετρο και που δεν είναι όρατά με τα κοινά μικρο- σκόπια. Άπ' αυτήν τη μελέτη είκαμε ένα βιβλίο πολύ περίεργο, άλλά το βιβλίο αυτό του έβγαλε δου- λίες. Ο μουφτής του τόπου του, φοβερός μικρολό- γος και τέλεια άγρήμματος, ήυρε μέσα ιδέες ύπο-

κός ο άνθρωπος με μια σκέψη παράξενη: το περσόμε- νο καλοκαίρι φύγανε από το Χαμονοκόρφι τις είκοσι του Σταδρού, ξαιτίας του Πχόλου κ' είτανε άταξία: το μετάνοισε τότες ο Άντρέας κ' έλεγε πως να μη φέβγανε, θα παίρνανε τα πράματα τον ίδιο το δρό- μο. Νά που φέτο χειρουργήθηκε τις δέκα έννιά:λοι πόν αδύνατο να φύγουνε πέρωρα, κ' έτσι μπαίνανε λιχ σε τάξ η.

Φτάσανε στο Παρίσι κεριακή, τις είκοσι μιά του Άη Δημήτρη. Του φάνηκε αλήθεια σά ναρμένιζε πιά στώνειρεμείνα, στο πωθητό του το λιμάνι, που στο Μπ... τόσες φορές το θεωρούσε από μακριάθε, για- τί στο Μπ... ή καημένος: τί ποθούσε και τί ταξίδι: ζήλεμένο έκανε ή έλπιδε του τεκ νερά, όταν τα βω- τούσε, όταν τα περκαλούσε κ' έπειτα γύριζε στις Κκατινούλας; Κοίταζε κοίταζε τα νερά τα ζέστρω- τα, για να του πούνε τί θάπογίγη και να τους πη πως να τον ταξιδίψουνε στο θέλουνε άλάργα, όσο ή μύρια του το θέλει, άκει να τονε φέρουνε πίσω στο έργαστήρι του μεζι με την Κατινούλα. Και στο τέ- λος τους φέρανε πίσω και τους δυο. Δεν ήξερε ο Άν- τρέας πως τού άπόλησε να βγη σε μεγαλύτερο τα- ξίδι. Τουλάχιστο χάρηκε το λιμανάκι του όλο το χειμώνα έσα με τον Άπρίλη. Όπως το λαχταρούσε

τότες, τάπολαψε το ερτύχημα το γλυκό να την έ- χη σιμά του ήματα πάντα, που λέει κι ο ποιητής. Το άπόγεμα, ταχτικά, έπρεπε ή Κατινούλα να κα- τεβη στο έργαστήρι του να καθήση από τις δυο στις τέσσερεις, σά δεν είχε μάθημα όζω, από τις τέσε- ρεις ήμιση στις έξη, σάν είχε, κάποτεσ και το πρωί, πριν από το πρόγεμα, όταν κρύωνε ο καιρός προς το σουρούπωμα. Συγύριζε, σκούπιζε τάγαπημένα της τα γραφεία, μα το περισσότερο έβραβε ή μπάλλωνε σε μιά καρεγλίτσα. Συνοτύχαινε, ώρα να περάση, χω- ρίς να της μιλήση, χωρίς κ'ένε να γυρίση ο Άντρέας να τη δη. Μόνο ή παρουσία της του φαινότανε σά χάδι, σά βοήθεια. Ο Άντρέας βλήθηκε με τα σω- στά του να τελειώση το βιβλίο που το είχε άρχι- νημένο εδώ και δυο χρόνια, την ψυχολογική του τη μελέτη άπάνω στο λατρεμένο του το Σοφοκλή. Το κουβαλούσε ο κακόμοιρος από το Παρίσι στο Μπ..., από το Μπ... στο Παρίσι, από το νοσοκομείο σπι- τι, από την Κλινική στο ζοχικό του. Δεν πήγε χα- μένος ο κόπος, δε χάσομέρησε ο σοφός ο άνθρωπος, καθώς θα το νόμιζε ίσως κανένας. Σοφός άνθρωπος, του άζιζε τόνομα. Πριν άβρωσθήση όμως ή Κατι- νούλα, ο Άντρέας τόντις άλλο δεν είτανε περά σο- φός: τώρα, με την άβρωστία, έγινε άνθρωπος και μπο

ρούσε να καταλάβη τον άνθρωπο, να καταλάβη το Σοφοκλή. Ένοιωσε κατάβαθα την άθροποσύνη του ποιητή του: με την κανονική, με την άπτηρή τη μέ- θοδό του, μελετούσε το κείμενο λέξη για λέξη: μα ή λέξη του ξάνοιγε, του φώτιζε την ψυχή, και το φως του έρχότανε από ένα πλάσμα ταπεινό, από μίαν άβρωστη δούλα, τού έρχότανε από την Κατι- νούλα το φως.

Ο Άντρέας σά να είχε βιάση να περατώση το έργο του. Δούλεθε όλοένα κ' ένω δούλεθε, με την Κατινούλα στο έργαστήρι, του κάκου, έτρεμε ή καρ- δια του, ήσυχία δεν του έφινε ή αγάπη - κι ο λο- γισμός. Ο λογισμός που τον έκανε ένω κάτω. Πώς, πώς να την αγαπή; Η ζωή του όλη στάθηκε ή ά- γαπη της Όλιας. Πώς να γυρέθη άγαπη καινούρια; Τι θάλεγε ή Όλια; Τι θάλεγε κ' ή Κατινούλα; Έκείνο το χειμώνα έτυχε και κάτι που του σούβλι- σε άκόμη πιο βαριά τη συνείδησή του. Μιά κεριακή, τις είκοσι έφτά του Γενάρη, τάπογεμα, ήρθανε να του μιλήσουνε μερικοί μαθητάδες, ήρθανε και βίζι- τες: άργήσανε: δεν μπόρεσε ή Κατινούλα να κατεβη στο έργαστήρι την ώρα που συνήθιζε. Την έφερε στις έξη, αφού έφυγε ο κόσμος. Κ' έμεινε ως τις έφτά- μιση. Την άβριανή, έβηξε, συνάχωσε. Ποιός τόφται-

πτες, παράτολμες, ιδέες που χτυπούσαν άσκημα στ' αὐτί, που μύριζαν αίρεση, και τὸ καταδίωξε δυνατά. Τὸ ζήτημα εἴτανε ἀν' ἡ μορφή τῶν ψύλλων τοῦ Σειρίου συγγένευσ με τὴ μορφή τῶν σαλιάγκων. Ὁ Μικρομέγας ἀπολογήθηκε ἔξυπνα, οἱ γυναῖκες πήραν τὸ μέρος του. Ἡ δίκη βάσταξε ἑκατὸν εἴκοσι χρόνια. Στὸ τέλος ὁ μουφτής κατώρθωσε νὰ καταδικαστῆ τὸ βιβλίον ἀπὸ νομικοὺς συμβούλους που δὲν τὸ εἶχαν διαβάσει, και ὁ συγγραφέας διατάχτηκε ὀχτακόσια χρόνια νὰ μὴν παρουσιαστῆ στὴν αὐλή.

Δὲν τοῦ κόστισε και τόσο ν' ἀποκλειστῆ ἀπὸ μιὰν αὐλή που δὲν εἴτανε ἄλλο παρὰ ραδιουργίες και μικρότητες. Ἐκαμε ἕνα τραγοῦδι πολὺ νόστιμο ἑκνυτίον τοῦ μουφτή, μὰ ἐκεῖνος δὲν πολυσκοτίστηκε. Ὑστερα ἄρχισε νὰ ταξιδεύη ἀπὸ πλανήτη πὲ πλανήτη γιὰ νὰ συμπληρώσῃ τὴ μέρφωσή του. Ἐκεῖνοι που ταξιδεύουν με τὴ μερλίνα ἢ με τὸ ταχυδρομεῖο θὰ ἀπορήσουνε χωρὶς ἄλλο με τὸ εἶδος τῶν ἀμαζιῶν που μεταχειρίζονται ἐκεῖ πάνω. Γιατί ἐμεῖς ἐδῶ, στὸ λασιπνίον ὀβολάκι που καθόμαστε, δὲν πάει ὁ νοῦς μας πέρα ἀπ' τὰ συνήθια μας. Ὁ ταξιδευτής μας ἰγνώριζε θαυμάσια τοὺς νόμους τῆς παγκόσμιας ἔλξης και κάθε δύναμη ἐλαστικὴ ἢ ὀστικὴ, και τίς μεταχειρίζοντανε τόσο κατάλληλα ὥστε, κάποτε με τὴν ἀχτίνα κανενὸς ἡλίου, κάποτε με τὴν εὐκαιρία ἐνὸς κομήτη, πήγαινε ἀπὸ σφαῖρα πὲ σφαῖρα, οἰκογενειακῶς, ὅπως τὸ ποῦλι πετᾷ ἀπὸ κλαδί πὲ κλαδί. Δὲ λίγο καιρὸν εἶχε διατρέξει τὸ γαλαξία. Εἶμαι ἀνγκασιμένος νὰ ἠμολογήσω, ὅτι ἀνέμεσα ἀπ' τὰ ἄστρα τοῦ γαλαξία δὲν εἶδε ἐκεῖνο τὸν ὀραῖο οὐρανὸ, τὸ ζμπύσαιο, που ὁ διάσημος ἀρχιμαντρίτης Derham βεβαιώνει πὸς τὸν εἶδε με τὸ κιάλι του. Δὲ θέλω νὰ πῶ πὸς ὁ κ. Derham δὲν εἶδε καλά, ὁ Θεὸς νὰ με φυλάξῃ, μὰ ὁ Μικρομέγας εἴτανε ἐπὶ τόπου παρατηρητής, και δὲ θέλω νὰ χιλῶ κανενὸς τὸ χατῆρι.

Ἀφοῦ ἔφερε γύρα τέλος πάντων ὁ Μικρομέγας, ἔφτασε στὴ σφαῖρα τοῦ Κρόνου. Ὅσο κι' ἐν εἴτανε συνηθισμένος νὰ βλέπῃ καινούργια πράματα, στὴν ἀρχή, βλέποντας τὴ μικρότητα τῆς σφαῖρας και τῶν κατοίκων τῆς, δὲν μπόρεσε νὰ κρατήσῃ ἕνα χαμόγελο, τὸ χαμόγελο τῆς ὑπεροχῆς που ξεφύγει κάποτε κι' ἀπ' τοὺς πῆ σοβαροὺς ἀνθρώπους. Γιατί ἐπὶ τελους ὁ Κρόνος δὲν εἶναι παρὰ ἐνιαυδίσια φορὲς μεγαλύτερος ἀπ' τὴ Γῆ, και οἱ πολῖτες ἐκεῖνης τῆς χώρας εἶναι κάτι νάνοι με μὴν χίλιες ὀργιές ἀνάστημα. Στὴν ἀρχή γελοῦμε μ' αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώ-

πους, ἀπάνου κάτω ὅπως ἕνας Ἴταλὸς μουσικὸς περιγελά τὸ μουσικὸ τοῦ Λούλλη, ὅταν ἔρθῃ στὴ Γαλλία. Ἐπειδὴ ὅμως εἶχε ὀσωτὸ μυαλό, γλήγορα κατὰλαβε, ὅτι ἕνα πλάσμα με διάνοιχ μπορεῖ πολὺ καλά νὰ μὴν εἶναι και τόσο ἀξιογέλαστο ἐπειδὴ ἔχει μόνο ἕξη χιλιάδες ποδάρια ἀνάστημα. Οἱ Κρονωῖτες στὴν ἀρχή τρόμαξαν, ὕστερα ἐξοικειώθηκαν μαζί του. Ἐγινε στενὸς φίλος με τὸν γραμματέα τῆς Ἀκαδημίας τοῦ Κρόνου. Εἴτανε ἕνας ἀνθρώπος πολὺ ἔξυπνος που, ἀλήθεια, δὲν εἶχε ἐφεύρει τίποτα, που εἶχε ὅμως τὴν ἱκανότητα νὰ ἐκθέτῃ πολὺ ὀμορφα τῶν ἄλλων τίς ἐφευρέσεις. Ἐκαμε ἀκόμα και μικροὺς στίχους, ἀρκετὰ καλὰ, καθὼς και μεγάλους ὕπολογισμούς. Για τὴν εὐχρηστικότητα τῶν ἀναγνωστῶν μου, θὰ ἀναφέρω ἐδῶ μιὰ περιέργη συνομιλία που εἶχε μιὰ μέρα ὁ Μικρομέγας με τὸ γραμματέα.

(ἀκολουθεῖ)

ΕΛΙΣΑΙΟΣ ΠΙΑΝΙΔΗΣ

ΛΗΣΜΟΝΗΜΕΝΗ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ

Στὸν Πάλλη

ΔΙΑΒΑΤΗΣ

Πύργε μου δεντροστόλιστε κι' ἀπὸ καιρὸ χτισμένε, [ἀκουσέ μου καμμένε.

Ἐχω καιρὸ που περπατῶ γιὰ ν'ἀρθῶ ἐδωῆρα. Μιὰ χάρη μόνο σὲ ζητῶ . . . γιὰ τὸν τρανὸ πατέρα.

Τοῦ βασιλιά πὲ ὄ' ἔχασε μουλὲς που'ναι τὸ μνήμα, [ἀνθια νὰ ρίξω χῦμα ;

Τοῦ ἔθρου προσκυνήματα κάτω ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἀπ' τὸν καινούργιο βασιλιά κι' ἀπ' τὴ Θεῆ Παλάδα.

Ἀητὲς οἱ δάφνες που κρατῶ με τοῦτες τίς κορδέλες [εἶναι ἀπὸ τίς κοπέλες.

Ἡ ὄσπη εἶναι τῆς στεριάς, τῆς θάλασσας γαλαξία. Κι' ἀητὴ με λίγο κόκκινο σκλαβιάς ἀπομεινάρια.

Δεῖξε μου, πύργε, δεῖξε μου τὸν τάφο τὸ μεγάλο [και μὴ μοῦ δείχνεις ἄλλο.

Νὰ γονατίσω ἐκεῖ μπροστά, τὰ δάκρια νὰ σκορπίσω σὲ κείνο τὸ ἀγιόχωμα . . . ἴσως και τ' ἀναστήσω.

ΠΥΡΓΟΣ

Τραβήξε τὸν ἀνήφορο. Θὰ βρεῖς κάτι πλατάνοι, [κι' ἀντίκρου . . . ἕνα χάνι.

Ἡ πόρτα του εἶναι μικρὴ, ὁ τόπος του μεγάλος. Ἐμπα ἐκεῖ μέσα, δὲ θὰ βρεῖς τὸ μνήμα νάχει κάλλος.

Πόσο μεγάλο τ' ὄνομα και κοσμοξασκουμένο !

[Κι' ὅμως . . . κεί 'ναι θαμένο . . .

Ἄμα ρωτήσεις θὰ τὸ βρεῖς ἐθῆς. . . ὅθ' οὐ τὸ ποῦνε. Θὰ διεῖς λιθάρια τέσσερα . . . τὸν τάφο μαρτυροῦνε.

γε ; ἴσως ὁ Ἀντρέας που δὲν τὴν ἄφρασε, που τὴν θέλησε και καλὰ στὸ ἐργαστήρι του. ἴσως τὸ λοιπὸ ἢ ἀγάπη του νὰ μὴν ἔζηζε, νὰ μὴν τῆς προξενούσε παρὰ δυστυχίες και κακά. Ὁ Ἀντρέας στὸ κάθετις ἔβλεπε κανένα φταῖζιμο δικό του.

Ὁ Ἀντρέας πρόσμενε. Δὲν τὸ ξεμυστερέφτηκε οὔτε στὴν Κατινούλα. Πρόσμενε ὅμως τὸν Ἀπρίλη, γιὰ νὰ πάῃ στὴ Βενετία. Νὰ καθῆσῃ δυὸ μέρες. Νὰ δῆ. Νὰ θυμηθῆ. Νὰ ξαναζήσῃ τὰ χρόνια τὰ περασμένα, τὰ παλιά. Νὰ ρωτήσῃ τὴν Ὀλια. Γιατί νὰ μὴν πάῃ ; Ὁ βήχας πολὺ δὲ βάσταξε. Ἡ Κατινούλα καλὰ, μόνο που μ' ὄλα τὰ ραψίματα τοῦ κ. Σεβιλιά, κάποτες ἢ ἀκράτεια ξαναρχίσε κ' ἔπειτα σταματοῦσε. Δὲν εἴτανε και νάπορτσης. Τέτοιο πάθημα δὲ διορθώνεται μ' ἕνα χειρουργημα, ἔτσι. Κάτι τοῦ εἶχε πει κι' ὁ κ. Σεβιλιάς, τίς δέκα ἐνιαῖα τοῦ Σταθροῦ, που τὸ ἴδιο σήμαινε. Κάποτες ἀναγκάζονται, λείει, νὰ χειρουργήσουνε και δέφτερη φορὰ. Δὲν ἤθελε νὰ τὸ βάλῃ ὁ Ἀντρέας με τὸ νοῦ του. Ποιὸς ξέρει τί συλλογίστηκε ; Πὸς ἢ μοῖρα του ἴσως δὲν τόγραψε νὰ γειάνῃ ὀλότελα ἢ Κατινούλα, ὅσο εἶναι μαζί τῆς ὁ ἴδιος. Μπορεῖ κιόλας νάπορτσεις τὸ ταξίδι μιὰ και ὀσάνει, γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ βάρσανα, που θὰ τόνωιθα μέσα του πὸς δὲ θάθρισκε τὴ δύ-

νημη νάντιζῃ σ' ἀφτά. Ὁ ἄβῆστος, ὁ ἀνήμπορος συχνά, δίχως νὰ τὸ καταλάβῃ κατανατᾷ ἐγώιστής και φοβάται. Ἡσῶσσε τουλάχιστο με τίς ἔξη τοῦ Μάρτη, ἄμα ζῶσσε ἢ μέρα, γιατί ἀπὸ κάποια πρόληψη, πρόληψη, που νὰ πῆς, ἀθρώπου κανονικῶ, ἔτρεμε μήπως κ' ἀκολούθῃσουνε πάλε ὄσα και πέρσι ἐκεῖνη τὴν ἐποχή. Δὲν ἀκολούθῃσε τίποτα. Πῆρε θάρρος. Δὲν ὕπαρχε λόγος νὰ μὴν ἀφήσῃ τὴν Κατινούλα γιὰ μιὰ βδομάδα, με τὴ Μοιρίτα και με τὴν Ἄννα. Ἡ Κατινούλα μάλιστα, σὰν ἔμαθε τὸ σκοπὸ του, τὸ χάρηκε που ὁ Ἀντρέας πηγαίνει στὴν πατρίδα τῆς Κυρίας.

Ὁ Ἀντρέας ἔφυγε χαρούμενος τὴν κ' ἀφτός. Ἐσκίνησε ἀπὸ τὸ Παρίσι, δεφτέρα βράδι, τέσσερεις τοῦ Ἀπρίλη. Τὴν τρίτη, πέντε, ὅσπου νάλλαξῃ τραῖνο, ἀναγκάστηκε νὰ προσμένη μιὰ ὄρα στὴ Βερόνα. Μεσάνυχτα. Τὸ φεγγάρι γεμάτο, θεόλαμπρο. Μπήκε στὴν πολιτεία μέσα, ἐρημῆ τὰ σπίτια κλεισμένα κ' ὁ δρόμος σὰν κομμένος ἀπὸ τετράγωνους ἴσκιους, μεριά μεριά, κ' ἀπὸ τετράγωνα κομμάτια χρυσάφι με τίς δῶθε κειθε περεχυμένες ἀχτίδες τοῦ φεγγαριῦ. Τοῦ βλάστησε ἢ πεποίθησε στὰ σπλάχνα πὸς μιὰ εἶναι ἢ ἀγάπη, ἕνας ὁ Ῥομέος και μιὰ ἢ Ζουλιέττα. Γύρισε στὸ σταθμὸ μαγεμένος.

ΔΙΑΒΑΤΗΣ

Ἐδῶ θὲ νὰ 'ναι ὁ τόπος του . . . Νὰ κ' οἱ πλατάνοι. [ἢ βρούση, κι' ἀητὸ . . . τὸ κελαρίσι.

Ἀητὴ τὴν πόρτα που'θωρῶ, ἀητὸ θὰ 'ναι τὸ χάνι. Και τοῦτο τὸ τετράγωνο θὲ νὰ 'ναι τὸ στεφάνι.

Ὁ τάφος που εἶναι τοῦ βασιλιά ; Ἀητὸς. . . ὅθ' 'ναι κεί. [πέρα . . . ὅπου ἔχει ἔτον πατέρα.

Τάφε μου ! τάφε ! σὲ ρωτῶ τοῦ βασιλιά μητέρα, Ἐδῶ 'ναι τὸς ὁ βασιλιάς ;

Ἀνέβη στὸν αἰθέρα.

Ἐδῶ τ' ἀφίνω . . . διές τα . . . νὰ . . . και τοῦτο τὸ λαγνῆν τὰ δάκρια γιὰ νὰ χύνει.

Ἐνας λαὸς τὰ μάζωξε . . . τὰ στέλνει ἐδωῆρα γιὰ τὸν τρανὸ τὸ βασιλιά και στείλ' τα στὸν αἰθέρα. Θ. Κ.

ΟΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

Ὁ «Τύπος» τοῦ Βόλου ἀρχίησε ἀπὸ τὸν ἀριθ. 2202 νὰ ἐκτυπώνεται τὸ «Μακροπάλιν» τοῦ Ἐπιτεμένου.

Νὰ δεῖτε κάτι περιέργη καινούργια τάλαντα που ἀνακαλύφθη οἱ «Καιροὶ» τῆς Τρίτης ! «Ἡ δεσποινὴς Κοτοπούλη (γράφουσε) ἢ μὰς παρουσιάσῃ τὸ τάλαντόν τῆς περιβεβλημένης τουλίτας 4 χιλιάδας δραχμῶν».

Ἰσαμε τὴν παρουσιαζόντουσαν τὰ τάλαντα γυμὰ στὴ σκηνή. Νὰ που ἀπὸ τὴν ἀρχήναι νὰ μὰς παρουσιάζουνται και περιβεβλημένα !

Περιέργη ἢ σίτυρα τῆς μονομαχίας που δημοσιεύε Τιμ. Σταύπουλος στὴν «Ἀκροπολη» τῆς Τετάρτης. Δυὸ τρεῖς ἀκόμα τέτοιες σίτυρες και ρεζιλεύεται πῆ γιὰ καλὰ τὸ μεσαιωνικὸ αὐτὸ και ξενοῦρο φροῦτο.

Μερικὲς φημερίδες μας ἀρχίησανε νὰ ρωνίζου πὸς δὲν ἔχουμε Κράτος. Πάλι κωρὶς τὸ νιώσανε κ' ὁ θεὸς νὰ δώσει νὰ μὴν τὸ ξαναλησμονήσουνε αἴριο.

Τὸ θέατρο τοῦ κ. (τ. Οἰκονόμου ἀρχίησε ὀρισμένα τὴν Τετάρτη με τίς «Ἀλυσίδες» τοῦ Στῆθ' Λογγάρη.

Βγήκανε σὲ βιβλιόρακι τὰ ὀμορφα και πρῆχτικά λόγια που εἶπε τίς προάλλες στοὺς Πειραιώτες ; ἔργατες ὁ διευθυντής τῆς Λαϊκῆς Τράπεζας κ. Λοβέρδος. Τὸ βιβλιόρακι αὐτὸ εἶναι γραμμένο σὲ ζωντανὴ γλώσσα κ' ἔτσι ὅσοι τὸ διαβάσουνε θὰν τὸ νιώσουν και θὰ ὀρεχθῶνε σημαντικὰ ἀπ' αὐτὸ.

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. Φ. Στεφ. στοὺς Κορφοῖς. Λάβαμε τὴ συντροπή, και σ' εὐχαριστοῦμε.—κ. Γ. Μ. Δὲν ἔχεις και τόσο δικιο. Ἄμα μελετήσεις μερικά δημοτικὰ τραγοῦδι και μπεῖς ὀπωσδήποτε στὸ ζήτημα, θὰ δεις πὸς ὁ βιγλάτορας, ὁ ἀπελάτης κ' ὁ ἀντίμαχος δὲν εἶναι ἀκατανόητος και ἐκμασμένους λέξεις. Δὲν ταιριάζει ὅτι δὲν ξέρουμε ἢ δὲν ἔτρε και νὰν τάκουσουμε, νὰν τὸ βαρτίζουμε ἀμείως ἀκατανόητο.

Τὴν τετάρτη, ἕξη, στὶς δεκάμιση τὸ πρωῖ, ἔρτασε στὴ Βενετία. Τραβήξε ὡς τὸ ξενοδοχεῖο. Rio dei Schiavoni. Hôtel Métropole. Κάμαρα, νοῦμερο δέκα ἐνιαῖ. Ἡ κάμαρα ὅπου καθότανε και τότες, ἢ κάμαρα ὅπου ἀροῦ ἀββαθωνιστήκανε, ἦρθε κ' ἢ Ὀλια μιὰ φορὰ. Ἐμεινε μιὰ στιγμὴ, ἀνοιξε τὴ βελίτσα του, τὴ βελίτσα που ἀπὸ τότες τὴν εἶχε, που στὴ Βενετία τὴν ἀγόρασε, που ἢ Κατινούλα του τὴν κουβλοῦσε ἀπὸ τὸ Παρίσι, ἐπειδὴ δὲν τὴν ἔδινε στὰ μπαγάλια κ' ἔβαζε μέσα ὄλα του τὰ ἱερά τὰ θυμητάρια. Τὸ μεσημέρι, κατέθηκε στὴν τραπεζαρία, ἔφαγε με τοὺς ξένους, σὰν ἄθρωπος που ταξιδεύει, που δὲν τοῦ μέλει γιὰ τίποτις και που τοῦ ἀρέσουνε τὰ ὀμορφα ταξίδια. Μὰ βουδός. Δὲ μίλησε μήτε σὲ γείτονα μήτε σὲ γειτόνισσα. Πρόσωπο δὲν κοίταξε. Τάπογεμα, βγήκε περίπατο πεζός. Βγήκε χωρὶς κανέναν κόπο τὰ γνωστά του τὰ στενοδρόμια, Calle della stella, Calle della Pietà και τὸ γεφυράκι τὰξέχαστο, Ponte dei Miracoli. Ἐπειτα πάλε στὸ ξενοδοχεῖο. Κλειδῶθηκε στὸ δέκα ἐνιαῖ. Διαβάσε τὰ γράμματα τῆς Ὀλιας, ὄλα, ὄσα εἶχε μαζί του. Τὴν πέμτη, ἔφτά, πρωῖ πρωῖ, στὸ σταθμὸ. Ἐβγα-